

5. Open brief aan het verzorgingstehuis

Die affaire van die sollicitatie in het verzorgingstehuis bleek toch nog een staartje te hebben. Enkele dagen later viel er een brief van het verzorgingstehuis op mijn deurmat. Ze wilden me laten weten dat ze zich behoorlijk geïrriteerd hadden aan mijn gedrag. Ze voelden zich door mijn handelwijze te kijk gezet voor het gehele personeel. Die vonden het wel leuk. Verbijsterd vroeg ik me af waarom prestige in elke kwestie zo'n belangrijke rol speelt. Ik heb ze per kerende post alsnog van replek gediend. Ik schreef ze het volgende:

Mijne Heren, geachte leden van de directie,

Hartelijk dank voor uw brief waarin u blijk geeft van uw ongenoegen over mijn opstelling tijdens het sollicitatiegesprek voor de functie van broeder in uw verzorgingstehuis. Ik deel u mede dat ik **geen** spijt heb van mijn handelwijze. Ik heb u met mijn opstelling iets duidelijk willen maken. Uit uw brief blijkt echter dat u er niets van begrepen heeft. Ik vraag me af of u het ooit nog wel zult begrijpen. Toch kan mij dit er niet van weerhouden u nogmaals onder de neus te wrijven waar het eigenlijk om gaat. Toen u daar als directie achter de tafel zat straalde u het volgende uit:” wij weten het, wij weten wat goed is voor de bewoners, en sollicitant, jij moet voldoen aan ons profiel, jij moet dezelfde taal spreken als wij. Dat betekent dat ons belang, onze goed betaalde baan, onze eer en goede naam op de eerste plaats komt. En de rest kan ons geen barst schelen”.

Deze hautaine houding van u wilde ik aan de kaak stellen met mijn stethoscoop en bloeddruk meter en in mijn witte jas. Ik wilde aantonen dat niet de bewoners als lastposten beschouwd moeten worden, maar dat jullie feitelijk patiënt zijn in dit verzorgingstehuis. Jullie hebben dringend hulp nodig. Het wordt hoog tijd dat jullie medelijden krijgen met al die gebrekkige mensen die zich langzaam achter hun rollators voortbewegen door de lange, steriele gangen van jullie tehuis. Komt er aan deze gang, deze eindeloze tunnel nooit een einde? Er is niemand die aandacht voor de bewoners van het verzorgingstehuis heeft. Niemand die met hen wil praten over de zin van het leven. Niemand die ze helpt bij het invullen van hun belastingaangifte, niemand die een paar bemoedigende woorden voor ze heeft. Na urenlang wachten worden de bewoners, bijna mechanisch, met liften overeind getild zodat ze hun behoeften kunnen doen. Horen jullie hun eenzaam gehuil in de lange nachten? Jullie zitten meer in over beleidsnota zus en over budget zo, dan dat jullie oog hebben voor weigerende gehoorapparaten, wazige brillen en erfeniskwesties. Problemen die de ellendige dagen van de bewoners zwart kleuren Hun dagen vormen een troosteloze aaneenschakeling van schijnbaar zinloze gebeurtenissen. . Ik word 's nachts, vaak badend in het zweet, wakker en dan hoor ik het gepiep weer van de gehoorapparaten van de bewoners, wanneer ze zenuwachtig morrelen aan hun gehoorapparaat en de juiste sterkte maar niet weten te vinden. Ten einde raad denken ze tenslotte dat de batterij van hun gehoorapparaat leeg is. Maar als ze de batterij verwisseld hebben merken ze dat het niet helpt. Ze zitten eenvoudig op een andere golfenlge. Zullen ze iets opvangen van het geluid van de morgen die gloort en die alle pijn en verdriet zal doen vergeten?

Begrijp me goed, ik voel mezelf heus niet te min om ontlasting op te ruimen. Sterker nog, ik wil zelfs in de ontlasting roeren om sporen van hoop te ontdekken. Sporen van het leven toen het eens nog goed was. Toen er helemaal nog geen kwaad in de wereld was.

Uw vraag over mijn bereidheid tot het opruimen van ontlasting vond ik tijdens het sollicitatiegesprek echter ongepast. Het was een poging van uw kant om de aandacht af te leiden van waar het werkelijk om draait.

Ik heb vernomen dat de vacature inmiddels is ingevuld door een 62 jarige afgekeurde dragline machinist. Ik ben blij voor hem. Hij hoeft nu niet meer zo diep te graven en kan simpel aan de

oppervlakte blijven. Daar ligt kennelijk nog genoeg om opgeruimd te worden. Daar heeft hij geen dragline voor nodig. Het zal met de hand moeten gebeuren. Maar ook al graaft hij niet zo diep meer als voorheen, hij graaft nog wel diep genoeg om hele bergen problemen aan de oppervlakte te brengen. Deze dragline machinist zal niet aarzelen om deze problemen op jullie bureau te deponeren. U denkt wel dat u door mij af te wijzen van alle problemen af bent, maar ik kan u vertellen dat dit nog maar het begin is. De dragline machinist zal dag aan dag terugkomen en u onophoudelijk confronteren met uw falen. Een niet aflatende stroom van ongerechtigheden zal zijn weg naar uw burelen vinden, totdat de problemen uw neusgaten uitkomen, en u tenslotte recht zult doen aan de bewoners. Sterker nog: U zult op uw knieën gaan voor de bewoners en hen om genade smeken. Daarom doe ik nogmaals een dringend beroep op U. Wees toch wijs en laat u gezeggen voordat het te laat is. In het vertrouwen U met deze brief een dienst te bewijzen, wacht ik de verdere ontwikkelingen in uw verzorgingshuis met spanning af.

Hoogachtend,